

colecția **monografii**

PROF. UNIV. DR. IOAN VIDA
DR. IOANA CRISTINA VIDA

PUTEREA EXECUTIVĂ
ȘI
ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ

Ediția a III-a, revăzută și adăugită

Cuprins

PREFAȚĂ.....	5
INTRODUCERE. ORGANIZAREA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	7
Secțiunea 1. Considerații generale asupra conceptului de administrație	7
Secțiunea a 2-a. Noțiunea de organizare administrativă în practica și doctrina contemporană.....	12
2.1. Organizarea centralizată a administrației publice.....	15
2.2. Descentralizarea.....	17
a. Descentralizarea administrativă teritorială	18
1. Recunoașterea personalității juridice a colectivităților locale	20
2. Autoritățile autonomiei locale	20
3. Descentralizarea administrativă	21
b. Descentralizarea tehnică	22
2.3. Autonomia locală	23
2.4. Raportul dintre descentralizare, autonomie locală și federalism	26
PARTEA I. PUTEREA EXECUTIVĂ.....	27
CAPITOLUL I. CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND PUTEREA EXECUTIVĂ	28
Secțiunea 1. Fundamentarea puterii executive în lumina principiului separației puterilor în stat	28
Secțiunea a 2-a. Noțiunea de putere executivă.....	30
A. Executivul monocratic.....	32
B. Executivul dualist.....	35
CAPITOLUL II. PUTEREA EXECUTIVĂ ÎN ROMÂNIA ÎN REGLEMENTAREA CONSTITUȚIONALĂ DIN 1991.....	39
A. PREȘEDINTELE ROMÂNIEI	39
Secțiunea 1. Instituția prezidențială și funcțiile sale	39
Secțiunea a 2-a. Alegerea Președintelui României.....	43
2.1. Natura sistemului electoral.....	43

2.2. Candidatura la funcția de Președinte al României.....	44
a. Condițiile de eligibilitate.....	45
c. Prezentarea candidaturii.....	48
d. Desfășurarea operațiunilor de votare.....	50
e. Stabilirea rezultatelor alegerilor.....	50
Secțiunea a 3-a. Durata, nașterea, prelungirea și încetarea mandatului prezidențial.....	52
3.1. Durata mandatului prezidențial.....	52
3.2. Interimatul funcției prezidențiale.....	57
Secțiunea a 4-a. Conținutul mandatului prezidențial.....	58
4.1. Clasificarea atribuțiilor Președintelui României.....	58
4.2. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu Parlamentul.....	58
a. Adresarea de mesaje Parlamentului.....	58
b. Dizolvarea Parlamentului.....	60
c. Convocarea Parlamentului în sesiune.....	61
d. Inițierea revizurii Constituției.....	62
e. Promulgarea legii.....	62
4.3. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu Guvernul.....	63
4.3.1. Desemnarea candidatului pentru funcția de prim-ministru.....	63
4.3.2. Numirea Guvernului pe baza votului de încredere acordat de Parlament.....	64
4.3.3. Numirea și revocarea unor membri ai Guvernului.....	64
a. Numirea prim-ministrului interimar.....	64
b. Numirea și revocarea altor membri ai Guvernului de către Președintele României.....	66
c. Remanierea guvernamentală.....	67
d. Interimatul în exercitarea funcției de membru al Guvernului.....	69
e. Consultarea Guvernului.....	72
f. Participarea la ședințele Guvernului.....	73
4.4. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu alte autorități ale administrației publice.....	73
4.4.1. Conducerea unor autorități administrative autonome.....	73
4.4.2. Numirea sau participarea la numirea în funcții publice specifice autorităților administrative.....	74
4.5. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu Curtea Constituțională a României.....	77
4.5.1. Numirea unor membri ai Curții Constituționale.....	77

4.5.2. Sesizarea Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea unei legi.....	77
4.5.3. Sesizarea Curții Constituționale cu privire la conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice.....	80
4.5.4. Urmărirea respectării regulilor procedurale pentru alegerea Președintelui României și confirmarea rezultatelor alegerii.....	86
4.6. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu justiția.....	92
4.6.1. Numirea judecătorilor și a procurorilor.....	92
4.6.2. Acordarea grațierii individuale.....	93
4.6.3. Declanșarea acțiunii penale împotriva membrilor Guvernului.....	93
4.7. Atribuții prezidențiale exercitate în domeniul apărării și în situații excepționale.....	95
4.7.1. Declararea mobilizării parțiale sau generale a forțelor armate.....	95
4.7.2. Luarea măsurilor necesare pentru respingerea unei agresiuni armate îndreptate împotriva țării.....	97
4.7.3. Instituirea stării de asediu sau a stării de urgență.....	98
4.8. Atribuții prezidențiale exercitate în relațiile cu poporul.....	112
4.9. Atribuții prezidențiale exercitate în domeniul politicii externe.....	113
4.9.1. Încheierea de tratate internaționale.....	113
4.9.2. Acreditarea și rechemarea reprezentanților diplomatici ai României.....	115
4.9.3. Aprobarea înființării, desființării sau schimbării rangului misiunilor diplomatice.....	115
4.9.4. Acreditarea reprezentanților diplomatici ai altor state.....	115
4.10. Alte atribuții prezidențiale.....	116
Secțiunea a 5-a. Actele Președintelui României.....	116
Secțiunea a 6-a. Răspunderea Președintelui României.....	119
6.1. Imunitatea funcției de Președinte al României.....	119
6.2. Neresponsabilitatea Președintelui României pentru opiniile exprimate și pentru deciziile luate în timpul exercitării mandatului.....	121
6.3. Răspunderea pentru înaltă trădare.....	121
6.4. Răspunderea politică a Președintelui României.....	123
B. GVERNUL ROMÂNIEI.....	125

Secțiunea 1. Organizarea Guvernului României.....	125
1.1. Investiția Guvernului	126
1.1.1. Desemnarea candidatului pentru funcția de prim-ministru.....	127
1.1.2. Alcătuirea listei Guvernului și stabilirea programului de guvernare	129
1.1.3. Dezbaterile în Parlament a programului de guvernare, a listei Guvernului și acordarea votului de încredere	129
1.1.4. Numirea Guvernului	130
1.2. Durata mandatului Guvernului.....	131
1.2.1. Adoptarea unei moțiuni de cenzură.....	131
1.2.2. Pierderea de către prim-ministru a calității de membru al Guvernului.....	134
1.3. Componența Guvernului.....	134
1.4. Incompatibilități	135
1.4.1. Înțelesul noțiunii de funcție publică de autoritate	136
1.4.2. Efectele incompatibilității.....	138
Secțiunea a 2-a. Funcționarea Guvernului României.....	138
2.1. Rolul Guvernului	138
2.2. Funcțiile Guvernului.....	139
2.2.1. Funcția de realizare a politicii interne și externe a țării.....	140
2.2.2. Funcția de exercitare a conducerii generale a administrației publice.....	141
2.3. Atribuțiile Guvernului.....	142
2.3.1. Exercițarea inițiativei legislative.....	142
2.3.2. Modificarea programului de guvernare.....	142
2.3.3. Informarea Parlamentului	144
2.3.4. Negocierea tratatelor internaționale, încheierea și prezentarea unor propuneri în domeniul politicii externe.....	144
2.3.5. Sesizarea Curții Constituționale.....	144
2.3.6. Atribuțiile stabilite de Codul administrativ	145
2.4. Exercițarea atribuțiilor guvernamentale.....	149
2.5. Actele Guvernului	150
2.5.1. Hotărârile	151
2.5.2. Ordonanțele	151
a. Ordonanțele emise în baza unei legi de abilitare.....	152
b. Ordonanțele emise în situații extraordinare	153
Secțiunea a 3-a. Răspunderea Guvernului.....	155
Secțiunea a 4-a. Aparatul de lucru al Guvernului	158

Secțiunea a 5-a. Atribuțiile prim-ministrului.....	159
Secțiunea a 6-a. Cancelaria Prim-ministrului.....	164
C. EXERCITAREA CONTROLULUI PARLAMENTAR ASUPRA EXECUTIVULUI ȘI A ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	
	165
Secțiunea 1. Fundamentul constituțional al controlului parlamentar	165
Secțiunea a 2-a. Controlul parlamentar exercitat asupra Președintelui României.....	166
Secțiunea a 3-a. Controlul parlamentar exercitat în raporturile cu Guvernul și administrația publică	170
3.1. Informarea deputaților și senatorilor.....	170
3.2. Întrebările adresate de către parlamentari Guvernului	174
3.3. Interpelările	176
3.4. Anchetele parlamentare	177
3.5. Moțiunile	182
 PARTEA A II-A. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ ÎN ROMÂNIA.....	187
 CAPITOLUL I. CONSIDERAȚII GENERALE STRUCTURA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	188
 CAPITOLUL AL II-LEA. ADMINISTRAȚIA DE STAT	190
Secțiunea 1. Organizarea administrației publice centrale de specialitate.....	190
1.1. Administrația ministerială.....	190
1.1.1. Conducerea administrației ministeriale.....	192
1.1.2. Structura ministerelor și a celorlalte organe de specialitate.....	193
1.2. Administrația extraministerială.....	203
1.3. Autorități autonome ale administrației publice centrale de specialitate	206
A. AUTORITĂȚI AUTONOME DE RANG CONSTITUȚIONAL	207
1. Avocatul Poporului.....	207
2. Consiliul Economic și Social.....	219
3. Curtea de Conturi.....	223
3.1. Organizarea Curții de Conturi.....	226
3.2. Funcționarea Curții de Conturi.....	226
3.3. Relațiile dintre Curtea de Conturi și instituțiile Uniunii Europene	228
4. Consiliul Legislativ	229

5. Consiliul Suprem de Apărare a Țării.....	233
B. AUTORITĂȚI ADMINISTRATIVE AUTONOME DE RANG LEGAL	234
1. Consiliul Concurenței.....	234
1.1. Organizarea și funcționarea Consiliului Concurenței.....	235
1.2. Raporturile dintre Consiliul Concurenței și instituțiile Uniunii Europene	237
2. Autoritatea Electorală Permanentă	239
3. Agenția Națională de Integritate.....	242
3.1. Organizarea Agenției Naționale de Integritate.....	242
3.2. Funcționarea Agenției Naționale de Integritate.....	245
3.3. Relațiile dintre Agenția Națională de Integritate și instituțiile Uniunii Europene	253
4. Serviciul Român de Informații	254
5. Serviciul de Informații Externe	256
6. Serviciul de Protecție și Pază.....	258
C. AUTORITĂȚI AUTONOME ÎNFIINȚATE PRIN LEGE SAU PRIN ORDONANȚE DE URGENȚĂ	262
D. AUTORITĂȚI DE REGLEMENTARE	263
1. Consiliul Național al Audiovizualului.....	263
1.1. Organizarea și funcționarea Consiliului Național al Audiovizualului	263
1.2. Sfera de activitate a Consiliului Național al Audiovizualului	269
1.3. Raporturile dintre Consiliul Național al Audiovizualului și instituțiile Uniunii Europene.....	273
2. Autoritatea de Supraveghere Financiară.....	274
2.1. Organizarea Autorității de Supraveghere Financiară.....	274
2.2. Funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară.....	276
2.2.1. Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară.....	276
2.2.2. Atribuții.....	277
2.2. Prerogative în raport cu Uniunea Europeană	279
3. Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.....	280
3.1. Organizarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.....	280
3.2. Funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.....	285

4. Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.....	288
4.1. Recurs istoric.....	288
4.2. Organizarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	290
4.3. Funcționarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	294
4.4. Raporturile de lucru dintre Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații și instituțiile UE	295
5. Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.....	297
5.1. Organizarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.....	297
5.2. Funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal	299
5.3. Numirea și eliberarea din funcție a președintelui și vicepreședintelui Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal	299
5.4. Atribuțiile președintelui și ale vicepreședintelui Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal	301
5.5. Exercițarea atribuțiilor de control și de soluționare a plângerilor.....	302
5.5.1. Atribuții de control	302
5.5.2. Atribuții de soluționare a plângerilor	304
5.5.3. Căi de atac judiciare	306
6. Banca Națională a României.....	306
Secțiunea a 2-a. Organizarea administrației teritoriale de stat.....	318
2.1. Serviciile publice exterioare ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale de specialitate ale administrației publice	318
2.2. Prefectul.....	320
2.2.1. Recurs istoric.....	320
2.2.2. Rolul prefectului în lumina prevederilor Codului administrativ.....	322
CAPITOLUL AL III-LEA. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ LOCALĂ.....	330
Secțiunea 1. Regimuri locale în diferite state.....	330
1.1. Regimul local în S.U.A.....	330

1.2. Sistemul anglo-saxon al autonomiei locale	331
1.3. Sistemul administrației locale în Germania	334
1.4. Regimul local în Austria	335
1.5. Regimul local în Elveția	336
1.6. Regimul local francez	338
1.7. Autonomia locală belgiană	341
1.8. Regimul local italian	344
Secțiunea a 2-a. Administrația publică locală a României	350
2.1. Norme constituționale privitoare la administrația publică locală	350
2.2. Autonomia locală în lumina Codului administrativ	351
2.3. Aplicarea principiului autonomiei locale în organizarea și funcționarea administrației publice locale	358
2.4. Autoritățile comunale și orășenești	364
A. CONSILIUL LOCAL	365
1. Componenta și constituirea consiliilor locale	366
2. Condiții de eligibilitate și incompatibilități	367
2.1. Efectele incompatibilității	373
3. Circumscripțiile electorale	377
4. Secțiile de votare	377
5. Listele electorale	378
6. Birourile electorale	379
7. Buletinele de vot	380
8. Campania electorală	380
9. Votarea	383
10. Stabilirea rezultatelor alegerilor	384
11. Constituirea consiliului local	388
12. Durata mandatului consiliului local	389
13. Atribuțiile consiliilor locale	399
14. Funcționarea consiliilor locale	401
15. Dizolvarea consiliului local	402
16. Delegatul sătesc	404
B. PRIMARUL ȘI VICEPRIMARUL	406
1. Statutul primarului și al viceprimarului	406
2. Atribuțiile primarului	409
C. PREȘEDINTELE ȘI VICEPREȘEDINȚII CONSILIULUI JUDEȚEAN	411
D. SECRETARII UNITĂȚILOR ADMINISTRATIV-TERITORIALE	413
E. SERVICIILE PUBLICE ALE COMUNEI SAU ORAȘULUI	415

F. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI	415
G. CONSILIUL JUDEȚEAN	416
1. Atribuțiile consiliului județean.....	416
2. Funcționarea consiliului județean.....	417
H. INIȚIATIVA CETĂȚENEASCĂ	417
I. ADMINISTRATORUL PUBLIC.....	418
ANEXA. ORGANE CENTRALE DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI DE STAT	421
BIBLIOGRAFIE.....	423

Prof. univ. dr. IOAN VIDA
Dr. IOANA CRISTINA VIDA

**PUTEREA EXECUTIVĂ
ȘI
ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ**

Ediția a III-a, revăzută și adăugită

Universul Juridic
București
-2024-



Prefață

„Puterea executivă și administrația publică”, ajunsă la a 3-a ediție, este datorare să explice mutațiile produse în raporturile dintre Președintele României și Guvern, în organizarea și funcționarea celor două vârfuri ale puterii executive, dar, mai ales, în statutul organelor centrale de specialitate ale administrației publice.

Un prim obiectiv al monografiei îl constituie stabilirea structurii administrației publice și configurarea puterii executive în România, pornindu-se de la prevederile Legii fundamentale, de la reglementările europene în domeniu, de la jurisprudență și de la pozițiile doctrinei de specialitate față de modul de punere în practică a dispozițiilor normative.

În acest context sunt supuse analizei instituția prezidențială și Guvernul, fiind trecute prin filtrul examenului critic rolul și atribuțiile acestora, precum și relațiile dintre aceste autorități ale puterii executive și celelalte componente ale puterilor publice.

Un al doilea obiectiv al lucrării monografice îl constituie clarificarea statutului organelor centrale de specialitate ale administrației publice, ca urmare a aplicării dispozițiilor constituționale și a unor acte obligatorii ale Uniunii Europene.

În urma acestui demers științific s-a constatat o schimbare profundă în acest domeniu: o parte a organelor centrale de specialitate ale administrației publice și-au păstrat raporturile de subordonare față de Guvern sau ministere, iar altele au ieșit de sub subordonarea guvernamentală. În această ultimă categorie intră autoritățile administrative autonome, autoritățile autonome înființate prin legi sau ordonanțe de urgență și autoritățile de reglementare, pe care legiuitorul le-a numit uneori autonome, altele independente sau și autonome și independente.

Cel de-al treilea obiectiv al lucrării își propune să evidențieze modul în care autonomia locală începe să prindă rădăcini și în România.

Pe fondul acestei cercetări științifice sunt puse în valoare transformările pozitive care au caracterizat structura puterii executive și a administrației publice, au fost subliniate unele neajunsuri, au fost formulate unele direcții ale evoluției viitoare ale acestor autorități statale și au fost făcute diverse propuneri, inclusiv *de lege ferenda* pentru susținerea lor organizatorică și normativă.

Autorii

Capitolul I

Considerații generale privind puterea executivă

Secțiunea 1. Fundamentarea puterii executive în lumina principiului separației puterilor în stat

Pe fundalul filosofiei secolului luminilor, principiul separației puterilor în stat a marcat cea mai importantă construcție teoretică, cu efecte pe planul practicii politice. Montesquieu, în celebra lucrare „L'Esprit des lois”, opunea puterii monarhice absolutiste un model apt să garanteze libertatea individuală. Esența acestui demers rezidă în despărțirea activităților statale – legislativă, executivă și judecătorească –, până atunci exercitate de o singură autoritate statală, în puteri încredințate unor entități statale distincte, apte să se controleze în mod reciproc, pentru a împiedica preeminența uneia în defavoarea alteia.

Semnificația acestui principiu filosofic a fost transpusă în termeni juridici, în special în dreptul constituțional, care i-a amplificat determinările și le-a transpus în planul practicii politice, găsiindu-i amendamente care dau dimensiune democratică majorității statelor lumii de azi.

Principiul separației puterilor în stat nu a dispărut, dar aplicarea lui pe plan juridic se pliază azi la comandamente politice pe care Montesquieu nu le putea avea în vedere la data conceperii teoriei sale. Aplicarea rigidă a separației puterilor în stat în practica politico-juridică nu a fost niciodată posibilă, deoarece, pe plan teoretic, desființa principiul suveranității naționale, în virtutea căruia puterea aparține colectivității naționale și nu autorităților sau puterilor publice, prin care aceasta se exercită. Pe plan practic, separarea integrală a puterilor în stat este inoperantă, deoarece facilitează un blocaj instituțional, anihilează funcționarea puterilor în stat și poate duce la haos statal, ale cărui consecințe sunt distructive pentru statul în cauză. În literatura de specialitate, se subliniază că disocierea autorităților statale este un fapt dezirabil, dar posibilitatea fiecărei puteri de a concentra în mâinile sale exercitarea absolută a acestor atribuții este un fapt inadmisibil, care, în locul absolutismului monarhic unic, instaurează o triplă dictatură. De aceea, a fost admisă ideea lui Montesquieu, în virtutea căreia manifestările absolutiste ale uneia dintre puteri trebuie oprite numai prin acțiunile celorlalte puteri. Pe acest fundament, s-a

născut ideea de echilibru al puterilor în stat prin mijloace de control reciproc. Această ipoteză a separației și echilibrului puterilor în stat a fost și ea supusă amendărilor constituționale, deoarece echilibrul puterilor este o simplă măsură de siguranță care oprește manifestările dictatoriale ale unei puteri, dar el nu poate răspunde practicii politice și juridice a diverselor state care aplică principal separația puterilor în stat, dar care acceptă ca exercitarea funcției legislative să fie efectuată în comun de executiv și legislativ sau agreează prezența concomitentă a unei persoane în structurile legislative și executive. Pe acest fond, în teoria și practica activității statale, a apărut ideea colaborării și a echilibrului puterilor în stat, care se opune separării rigide a acestora. În noul context teoretic și practic, adunările constituante au recurs, într-o primă etapă, la separarea puterilor statale și la constituirea unor autorități publice distincte, fiecare în parte având rolul de a exercita o anumită putere statală: puterea legislativă, însărcinată cu exercitarea funcției legislative, puterea executivă, asociată funcției executive a statului, și puterea judecătorească, acesteia corespunzându-i funcția de înlăptuire a justiției. Răspunzând unor asemenea comandamente, revizuirea Constituției României din 2003 nu numai că a dus la înscrierea principiului separației puterilor în Legea fundamentală, dar a consacrat și echilibrul acestora. În evoluția aplicării, pe plan juridic, a principiului separației puterilor în stat, s-a simțit nevoia ca, deasupra celor trei puteri, să apară o autoritate raționalizată și raționalizatoare care să le supună respectării Constituției. Așa a apărut în istoria primului Reich și în istoria celei de a treia republicii franceze ideea de control al constituționalității legilor, pentru ca, mai apoi, să asistăm la instituirea dreptului instanțelor judecătorești de a controla constituționalitatea legilor sau să se simtă nevoia unui judecător constituțional, care să asigure conformitatea acțiunii puterilor cu regulile fundamentale ale jocului politic stabilit de Constituție.

Relevăm această importantă idee, care nu putea fi prevăzută de către fondatorul principiului separației puterilor în stat, pentru simplul motiv că separația puterilor nu poate opri acțiunea singulară și nelimitată a unei puteri în cadrul funcției pe care o exercită, existând oricând posibilitatea ca o putere să o contracareze pe cealaltă. În plus, din practica regimurilor constituționale, care își revendică existența din principiul separației puterilor în stat, rezultă că niciodată această separație nu a fost perfectă și nici nu putea să fie pentru că ar fi blocat funcționarea sistemului politic; chiar și atunci când separația se vrea a fi una rigidă, specifică regimurilor prezidențiale, nu este posibilă funcționarea puterilor în stat în afara controlului reciproc; atunci când ne găsim în fața sistemelor politice parlamentare, colaborarea puterilor este mai mult decât evidentă, între executiv și legislativ existând cele mai largi punți de comunicare,

încât, în realitate, putem vorbi mai degrabă de o puternică interferență a unor funcții statale decât de o separație a puterilor în stat²⁷.

Secțiunea a 2-a. Noțiunea de putere executivă

În sens funcțional, puterea executivă se definește ca o putere distinctă a statului, alături de puterea legislativă și puterea judecătorească.

În conținutul acestei puteri există atribuții specifice, care fac obiectul activității unor autorități publice distincte. În rândul acestor atribuții, Jacques Cadart nominalizează: definirea politicii generale a țării, elaborarea proiectelor de legi necesare înlăptuirii acestei politici, adoptarea actelor normative și individuale necesare aplicării legilor, luarea deciziilor necesare funcționării serviciilor publice, întreprinderea unor măsuri de executare materială, în materie de ordine publică, dispunerea teritorială a forțelor armate și a celor de poliție, precum și conducerea relațiilor internaționale. Aceste atribuții se exercită, în viziunea aceluiași autor, de către diverse organe care formează fie un executiv colegial, fie reprezintă o combinație între sistemul unipersonal și cel colegial²⁸.

Executivul cuprinde, în mod tradițional, două categorii de instituții: șeful statului și Guvernul, indiferent că acestea coexistă sau nu, atunci când coexistă îndeplinind funcții partajate și responsabilități diferite²⁹.

Spre deosebire de majoritatea reprezentanților dreptului constituțional, unii autori de drept administrativ exclud ideea de „executiv”, înlouind-o cu cea de funcție administrativă. În înlăelesul acestora, funcția administrativă este considerată în mod tradițional ca una dintre cele trei funcții ale statului, alături de funcția legislativă și de funcția jurisdicțională³⁰.

În concepția constituțională clasică, administrația reprezintă acțiunea puterii executive, bazată pe procedee de putere publică. În această optică, administrația nu este singura sarcină a executivului, dar este o sarcină exclusivă a acestuia. În argumentarea acestei susțineri se arată că executivul are o serie de

²⁷ Asupra criticii teoriei separației puterilor în stat, a se vedea Ion Deleanu, *Instituții și proceduri constituționale – în dreptul român și în dreptul comparat* –, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 53 și urm.; Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu, *Constituția României. Comentariu pe articole*, ed. a 3-a, Ed. C.H. Beck, București, 2022, p. 11 și urm.

²⁸ A se vedea Jacques Cadart, *Institutions politiques et droit constitutionnel*, vol. I, Economica, Paris, 1990, p. 342.

²⁹ A se vedea Charles Debbsch, Jacques Bourdon, Jean-Marie Ponter, Jean-Claude Ricci, *Droit Constitutionnel et Institutions Politiques*, 3^e éditions, Economica, Paris, 1990, p. 110.

³⁰ A se vedea André de Laubadère, *op. cit.*, p. 229.